

INDLEDNING.

Fastelavn. I går slog børnene katten af tønden, i dag mødes vi voksne til fastegudstjeneste. Hvad betyder faste egentlig for os i dag? **”Ikke noget”**. Vil de fleste nok svare. Hvem faster i vore dage ud over muslimerne i ramadanen? Ja, jeg kender faktisk en præst rigtig godt, som virkelig faster. Hun begynder i dag og faster frem til påskedag. Frokosten påskedag i hendes hjem er overdådig, og man bliver hurtigt i godt humør, når man ikke har indtaget alkohol og lækkerier i mange uger men levet helt asketisk. Hvorfor egentlig faste?

Kristendom er visdom i hjertedybet. Før hørte vi kærlighedens højsang. Et smukt digt, men hvad betyder det egentlig? Er det en vielsestale værd, eller er der mere i det end det? Hvad er kærlighed? Har vi kærlighed? Lever vi i kærlighed med hinanden?

Fastetiden er eftertanken, bønnens og fordybelsens tid, en øvelse i at leve Gud nær og lytte. Og det kan man godt bruge sin krop til. Derfor faster mange kristne stadig både katolikker og ortodokse kristne faster. Dvs. de siger nej til kød, alkohol, sukker, slik, kage, kaffe og te - alt hvad der forsøder tilværelsen og skaber hygge.

Man kan sagtens leve godt på brød, frugt, grønsager, fisk og ... Guds ord. Men de færreste af os tør gøre alvor af det. Vi mener godt, vi kan godt forberede os på påskens dybde og mysterium uden at faste. Vi nøjes med Guds ord med evangeliet.

EN TIGGER VED VEJEN.

I dag handler teksten ikke umiddelbart så meget om påske – og dog.

Vi møder en tigger ved vejen, som er blind og derfor henvist til bistandshjælp altså den bistandshjælp folk på gaden vil give ham af deres egen lomme. Når man er blind forstærkes andre sanser, bl.a. bruger den blinde hørelsen mere end os andre. Tiggeren hører en menneskemængde nærme sig, og han mener at fornemme, at Jesus er med i mængden, så han kalder på Jesus og beder om barmhjertighed.

”Herre forbarm dig over mig” – fastetidens bøn og omkvæd i det store litani, som kan bruges i søndagens liturgi i denne tid.

Jesus forbarmer sig og helbreder den blinde med ordene: *”Bliv seende, din tro har frelst dig”*.

DE BLINDE DISCIPLE.

Dette er naturligvis en begivenhed, som **har** fundet sted i Jeriko for over 2000 år siden, det er ikke en bare historie. Det sker virkelig. Men det, som ikke er så tydeligt for os, der læser om begivenheden den dag, er de 12 "blinde" mænd, som oplever helbredelsen. De 12 blinde mænd er med til at danne kødrand og de bliver ikke "seende" dén dag.

De tolv disciple bliver taget til side lidt før, de går ind i byen Jeriko - og Jesus forbereder dem på, hvad der skal ske i påsken. Han henviser til profeterne i det gamle testamente og siger, at profetierne skal opfyldes i Jerusalem.

Jesus siger, at han skal overgives til hedningerne, det vil konkret sige til romerne, og de skal håne ham, mishandle ham, piske ham og slå ham ihjel – og på den tredje dag skal han opstå.

Disciplene fatter ikke noget af dette her nonsens, det er skjult for dem – sådan står der. Det, Jesus siger, giver ingen mening, det har ingen billeder på nethinden af "påsken", det er skjult for dem. De er "blinde".

De 12, som fulgtes med Jesus, kunne simpelthen ikke indse at det Jesus sagde, kunne være sandt. De forstod ikke, at det overhovedet ville kunne ske. Og da slet ikke at profeterne forudsagde lige præcis det, som Jesus forklarede. De fangede ikke, hvilke profetier, der var tale om, hvor står det lige? De fattede ikke noget af det! Det gør vi heller ikke. Ikke til bunds i hvert fald, derfor tænker jeg på at bruge palmesøndag til at trække alle de gammeltestamentlige profetier frem, som belyser påsken fra palmesøndag til påskedag.

FRA BERETNING TIL BILLEDFORTÆLLING.

Der er en reklame i TV for tiden om biler. En mand taler i telefon med en kunde om en bil, de har til salg. Han svarer direkte på alt undtagen på spørgsmålet om prisen, dér fortæller han en hel lille historie, en vittighed, som om prisen var en vittighed.

Begivenheden i Jeriko bliver en billedfortælling. Ikke en vittighed - men det er det samme fortælleprincip. Begivenheden bliver et billede på, hvad der skal ske med dem, som tror på Jesus hele vejen gennem den påske, han nu har prøvet at forberede dem på – og ud på den anden side.

Disciplene kan ikke "se" Jesu lidelse og død og opstandelse for sig. Og Jesus kan lige så godt opgive at forklare det yderligere. I stedet sker der noget, som bliver en slags forklaring. Når tiden er inde, vil de blive helbredt lige som tiggeren, så de kan se, hvad det hele går ud på.

Og det gælder også os i dag. Hvert eneste menneske, som spørger ind til og beskæftiger sig med påskens hændelser og tænker: Hvad skete der, og hvorfor? Hvordan giver det mening? De skal blive "seende" – Den opstandne Kristus vil en dag kunne sige til hvert eneste menneske, der gennem tiden har beskæftiget sig med evangeliets iboende mysterium: "*Bliv seende, din tro har frelst dig*". Bliv seende på et dybere plan.

BØNNEN: HERRE FORBARM DIG

Disciplene oplever den blinde tigger få lov til at se, de er vidner til hans glæde og lovprisning og at han følger efter Jesus et stykke af vejen. Disciplene ser et under, som er fysisk, konkret og giver god mening. Manden bad: "*Herre forbarm dig over mig*" og det gjorde Jesus.

Disciplene selv beder ikke "*Herre forbarm dig over os*", for det synes de ikke, de har brug for. De har det fint nok, de er ikke handicappede eller har problemer. Det går stille og roligt, de følger bare Jesus dag for dag. Bønnen "*Herre forbarm dig*" ligger ikke lige for i deres hjerter.

Og det kender vi jo godt. Vi har det jo også godt nok, vi bor godt, har gode venner, nok at se til, hvorfor skulle vi gå rundt i fastetiden og bede: "*Herre forbarm dig over mig*"?

Det er en dyb og inderlig bøn. Det er bønnen, som indeholder et maximum af selverkendelse, nemlig: at vi egentlig ikke rigtig er til, uden at Jesus ser os og spørger til os, og hjælper os på vejen gennem livet.

"*Herre forbarm dig over os*" giver mening, når vi ikke ser os selv som unikummer og velbjergede tilfredse mennesker, når vi i stedet ser, at vi er fattige på ånd og liv, fattige på håb og glæde, fattige på nærvær og indlevelse i andre menneskers nød og smerte.

Når livet går i stykker for os, selv om vi måske selv bærer skylden. Ja, måske netop fordi vi har skyld i det, som går skævt og bringer ulykke med sig for os og vore kære, så giver det pludselig ok mening at bede *"Herre forbarm dig"*.

Vi er måske - som disciplene - ikke der i vores liv - men disciplene kom der. Jeg tror ikke nogen af os kommer gennem vore liv uden på et eller andet tidspunkt at nå det sted, hvor det giver mening at bede *"Herre forbarm dig over mig"*. Beretningen viser os, at når de ord er sagt, tager Jesus over. Og det kan **kun** være en god ting.

Og disciplene, som ikke kunne være i bønnen *"Herre forbarm dig"* denne dag, kom senere til at kunne være i den.

PÅSKEN.

Kort tid efter dagen i Jeriko, var disciplene pludselig lige dér, hvor helvede brød løs over hovederne på dem, dér hvor fristelser, ondskab, splittelse og håbløshed blev deres virkelighed. For Jesus BLEV overgivet til hedningerne, han BLEV taget fra dem, han BLEV hånet og pisket, og han led VITTERLIG døden på korset og de var magtesløse, totalt magtesløse. De kunne **kun** stå og se på.

"Herre forbarm dig" forekommer os at være en underlig bøn for foden af korset. Men Peter havde brug for den bøn efter sit svigt i ypperstepræstens gård, Judas havde brug for den efter at have overgivet Jesus til ældsterådet, Filip, Johannes, og Andreas havde også brug for den - de sov jo, da Jesus blev arresteret, selv om han bad dem våge med sig. Jo, ved korsets fod var de alle 12 pludselig, dér hvor tiggerens bøn blev en bøn de kunne være i: *"Herre forbarm dig over os"*.

VORES BØN.

Vi ved ikke, hvordan livet former sig for os. Men det vil være underligt, hvis vi ikke som nutidens disciple, der har det fint nok lige nu, mens vi er tilskuere til begivenheden i Jeriko, også en dag står med

- en sorg,
- en smerte,
- en fejl vi har gjort,
- en uret vi har begået,
- en livsmulighed vi ikke udnyttede,
- en chance for forlig, som vi forsømte.

Da kan vi måske finde vores vej ind i bønne:
"Herre forbarm dig over mig". Den bøn passer på de dage, hvor vi er små, hvor vi trænger til Gud, og hvor vi ved, at det er sådan --- i netop den bøn --- vi følger efter vor Herre Jesus Kristus, sådan som han har bedt os om.

AFSLUTNING.

Da bliver påskens begivenheder tydeligere for os. Da begynder vi at fatte, hvad der sker, og hvad det gør godt for. Da bliver vi "seende" på det dybere plan. Da opdager vi Guds kærlighed, som er lige præcis så stor og stærk og vildt overdrevet, som Paulus beskrev den før i korintherbrevet.

"Kærligheden tror alt, håber alt, udholder alt". Guds kærlighed til os havde den pris, at Jesus led og døde og opstod. Guds kærlighed kostede ham Jesu liv. Guds kærlighed udholdt al smerte og tab og sorg, da Jesus døde. Det er den dybde og forståelse af kærligheden og påsken, som fasten gerne befordre i vore liv.

"Bliv seende din tro har frelst dig".